

ПРОБЛЕМАТИКА ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ НА ПРИКЛАДІ МІСТА КИЄВА

Протягом останніх років Україна здійснила низку заходів, спрямованих на покращення забезпечення прав та законних інтересів громадян у сфері надання адміністративних послуг. Серед них слід відмітити наступні: прийняття ЗУ «Про адміністративні послуги», ратифікація міжнародно-правових актів, приведення чинного законодавства України відповідно до їх вимог; упровадження в життя національних та регіональних програм для покращення становища у сфері діяльності виконавчої влади та місцевого самоврядування, вирішення яких покращило б становище громадян в Україні. Незважаючи на вжиті заходи, суттєво покращити стан практичного запровадження вищезгаданих програм в Україні ще не вдалося.

Упродовж 2011-2013 рр. у м. Києві були створені ЦНАП в усіх районах (10 центрів районних і загальноміський центр). Більшість ЦНАП утворені на базі дозвільних центрів, які розпочали свою діяльність ще у 2007 році згідно із Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» [1], і які забезпечували надання адміністративних послуг з видачі документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності. Дозвільні центри стали складовою частиною ЦНАП.

На сьогоднішній день міським ЦНАП надається 120 адміністративних послуг, районними ЦНАП – близько 78 [3].

На виконання доручення Президента України від 15.08.2011 № 1-1/1792 та доручення Кабінету Міністрів України від 20.08.2011 № 39859/1/1-11 у 2011 році створено веб-портал адміністративних послуг в місті Києві, який забезпечує висвітлення повної інформації щодо надання адміністративних послуг [3].

Незважаючи на це, місто Київ і досі не має єдиної стратегії розвитку системи надання адміністративних послуг, у зв'язку з чим існують й інші проблеми у даній сфері, зокрема:

1) не забезпечено надання гарантованого переліку послуг у центрах надання адміністративних послуг. Хоч наразі більшість популярних послуг (послуги з оформлення землі, дозвільних документів у сфері будівництва та реєстрації нерухомості, оформлення документів, що посвідчують особу) передана у компетенцію центрів надання адміністративних послуг, цей перелік необхідно розширювати активніше через те, що значну долю адміністративних послуг неможливо отримати

за принципом «організаційної єдності»;

2) законодавчо закріплені терміни отримання адміністративної послуги не відповідають реальності;

3) у низці утворених центрів надання адміністративних послуг спостерігається неефективна робота та неналежна якість надання адміністративних послуг;

4) робота більшості утворених центрів надання адміністративних послуг не відповідає вимогам Закону України «Про адміністративні послуги» [2]. Цей факт підтверджується даними багатьох спеціальних досліджень у сфері якості надання адміністративних послуг. Так, в оцінці якості надання адміністративних послуг думки населення України поділилися наступним чином: 33 % дали задовільну оцінку, добру – 12 % і 32 % – погану, а 11 % населення, взагалі, давали хабарі за надання адміністративних послуг, вважаючи, що «так простіше і легше вирішити їхні проблеми» [3];

5) відсутність застосування кращих європейських практик із надання адміністративних послуг із застосуванням інформаційних технологій, що тягне за собою ускладнений документообіг, нераціональне витрачання часу та корупційні ризики;

6) низький рівень поінформованості населення з питань надання адміністративних послуг;

Слід відмітити й позитивні зрушення у даному питанні, адже було розроблено «Концепцію розвитку центрів надання адміністративних послуг у місті Києві» [3], реалізація якої запланована на 2015-2017 рр. Метою концепції є:

1) підвищення якості надання адміністративних послуг;

2) знищення живильного середовища для корупційних дій;

3) досягнення мультиплікативного ефекту надання адміністративних послуг;

4) уніфікація процедур надання адміністративних послуг;

5) запровадження надання адміністративних послуг в електронному вигляді [3].

Таким чином, можна зазначити, що недоліки, які виникають у процесі надання адміністративних послуг, відслідковуються, і робляться відповідні кроки для їх усунення, що є позитивним прикладом діяльності виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Література

1. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності: Закон України від 6 вересня 2005 р. № 2806-IV (ред. від 04.10.2015) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>

2. Про адміністративні послуги: Закон України від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI (ред. від 04.10.2015) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>

3. Концепція розвитку центрів надання адміністративних послуг у місті Києві: концепція [Електронний ресурс]: Офіційний веб-портал адміністративних послуг Києва – Режим доступу: <http://ac.dozvil-kiev.gov.ua/News/Details/0cd3cd49-2465-43cc-9b32-3c393e7b442b>

УДК 342.92

Купіна Л. Ф., к.ю.н., доцент,
Висотенко Р. В., студентка,
Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова,
м. Київ, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВА МОЛОДІ НА ПРАЦЮ

Одним із нагальних завдань як діючої влади, так і загалом суспільства – є підвищення соціально-правового захисту права молоді на працю та його державне правове регулювання. Нині молоде покоління, особливо особи, які щойно закінчили навчання у вищих навчальних закладах або планують поєднувати роботу з навчанням, досить часто зазнають труднощів при кожній спробі реалізувати своє право на працю. Робота не за фахом, з мінімальним рівнем оплати праці, відмова в прийнятті на роботу із-за браку досвіду – це те, що не дає молоді можливості реалізації свого права, що через відсутність дієвих правових механізмів не сприяють активному розвитку молодого покоління як працюючого населення України, та в певній мірі породжують спад інтересу молоді до самореалізації.

Статтею 43 Конституції України гарантовано, що «кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він сам вільно обирає або на яку вільно погоджується» [1]. Практика показує, що дане право, яке гарантується нормами як Конституції України, так і Закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні», не може бути в повній мірі реалізоване молоддю. Молоді особи постійно стикаються з проблемою конкурентоспроможності на ринку праці, основними чинниками якої є недостатній рівень галузевих знань, відсутність практичних навичок обраної професії та належного досвіду роботи взагалі.

Вагомими внесками в розв'язаннях проблем працевлаштування молоді в Україні є наукові дослідження вчених В. С. Венедиктова, В. П. Пастухова, О. С. Реуса, Ю. М. Щотової, О. М. Ярошенка. Процес євроінтеграції нашої держави вимагає дієвих дій законотворців для подолання проблеми зайнятості не лише молоді, а й осіб передпенсійного віку, жінок з дітьми тощо. На сьогодні, для таких категорій громадян при